

Ik schrijf deze woorden in staal, omdat alles wat niet in metaal wordt vastgelegd niet te vertrouwen is.

I

Het leger kroop als een donkere vlek langs de horizon.

Op de stadsmuur van Luthadel stond koning Ventra roerloos de vijandelijke troepen gade te slaan. Om hem heen daalde de as in vette, trage vlokken uit de hemel neer. Het was niet de verbrande, witte as die je op uitgebrande kooltjes zag; deze as was een zwaardere, ruwe, zwarte variant. De Asbergen waren de laatste tijd wel bijzonder actief.

Elend voelde hoe het asstof zich vastzette op zijn gezicht en zijn kleren. In de verte ging de bloedrode zon bijna onder. Het leger dat Elend zijn koninkrijk kwam afnemen stak scherp af in het tegenlicht.

‘Hoeveel?’ vroeg Elend zacht.

‘Vijftigduizend man, schatten we,’ zei Ham die tegen de borstwering leunde, zijn gespierde armen over elkaar geslagen rustend op het steen. Net als alles in de stad was ook de muur bedekt met een zwarte laag door de talloze jaren van asregens.

‘Vijftigduizend soldaten...’ zei Elend, en zijn stem stierf weg. Ondanks het feit dat er veel werk was gemaakt van de werving, had Elend nauwelijks twintigduizend manschappen onder zijn bevel – en dat waren boeren met minder dan een jaar training. Zelfs het op de been houden van dat geringe aantal ging zijn middelen al bijna te boven. Als ze het atium van de Opperheer gevonden hadden, had het er misschien anders uitgezien. Maar zoals het er nu voor stond, dreigde Elends bewind er economisch aan onderdoor te gaan.

‘Wat denk jij?’ vroeg Elend.

‘Ik heb geen idee, El,’ zei Ham zacht. ‘Kelsier was altijd de man met de visionaire ideeën.’

‘Maar jij hielp hem met organiseren,’ zei Elend. ‘Jij en de anderen. Jullie waren zijn bende. Jullie waren degenen die samen de strategie voor het omverwerpen van het rijk hebben bedacht, en het ook nog voor elkaar hebben gekregen.’

Ham zweeg en Elend voelde wat de man dacht. *Kelsier was de spil van alles geweest. Hij was de grote organisator, de man die al die wilde*

invallen en gedachten tot een haalbare operatie smeedde. Hij was de leider geweest. Het genie.

En hij was een jaar geleden om het leven gekomen. Op dezelfde dag dat het volk – als onderdeel van zijn geheime plan – woedend in opstand was gekomen om hun goddelijke heerser ten val te brengen. Nu begon het er steeds meer naar uit te zien dat hij alles zou verliezen wat Kelsier en zijn bende met zoveel moeite tot stand hadden gebracht. Alles verliezen aan een tiran die misschien wel erger zou zijn dan de Opperheer. Een kleinzielige, sluwe vechtersbaas in ‘adellijke’ gedaante. De man die zijn legers tegen Luthadel liet optrekken.

Elends eigen vader, Straff Ventra.

‘Bestaat de kans dat... jij hem die aanval uit het hoofd kunt praten?’ vroeg Ham.

‘Misschien,’ zei Elend aarzelend. ‘Aangenomen dat de Raad niet eerder de stad aan hem overgeeft.’

‘Zijn ze dat van plan?’

‘Eerlijk gezegd, weet ik dat niet. Maar ik vrees van wel. Dat leger jaagt hun schrik aan, Ham.’ *En niet zonder reden*, dacht hij. ‘In ieder geval heb ik een afspraak voor een ontmoeting over twee dagen. Ik ga proberen hem ervan te weerhouden iets overhaast te doen. Dockson is vandaag teruggekomen, toch?’

Ham knikte. ‘Vlak voordat het leger aan zijn opmars begon.’

‘Ik denk dat we er verstandig aan doen de bende bijeen te roepen,’ zei Elend. ‘Om te zien of we een uitweg uit de situatie kunnen bedenken.’

‘We zullen nog steeds met weinig zijn,’ zei Ham, over zijn kin wrijvend. ‘Spook wordt pas over een week terugverwacht en de Opperheer mag weten waar Bries uithangt. Van hem hebben we al in geen maanden bericht gehad.’

Elend zuchtte en schudde zijn hoofd. ‘Ik weet niets anders te bedenken, Ham.’ Hij draaide zich om en liet zijn blik weer over het met as bedekte landschap glijden. Terwijl de zon onderging, werden in het legerkamp de vuren ontstoken. Weldra zouden de nevels komen.

Ik moet teruggaan naar het paleis om aan dat voorstel te werken, dacht Elend.

‘Waar is Vin naartoe?’ vroeg Ham, zich weer tot Elend richtend.

Elend aarzelde even en zei toen: ‘Zal ik je eens wat zeggen? Ik heb geen flauw idee.’

Vin landde geruisloos op de vochtige straatkeien en keek toe hoe de nevels zich rondom haar begonnen te vormen. Nu de duisternis inviel,

ontstonden ze uit het niets om vervolgens, om elkaar heen kronkelend, aan te groeien tot een wirwar van doorschijnende tentakels.

In de voorname stad Luthadel heerste stilte. Zelfs nu nog, een jaar na de dood van de Opperheer en de komst van Elends nieuwe democratische bestuur, bleven de mensen 's avonds in hun huizen. Ze vreesden de nevels, een overlevering die nog veel verder terugging dan de wetten van de Opperheer.

Vin sloop zachtjes verder. Haar zintuigen stonden op scherp. In haar binnenste brandde ze zoals altijd tin en tin-lood. Tin versterkte haar zintuigen zodat ze 's avonds beter kon zien. Tin-lood maakte haar lichaam krachtiger en liet haar lichtvoetiger bewegen. Die twee, samen met koper – dat het vermogen bezat haar gebruik van Ertsmagie te maskeren tegenover anderen die brons brandden – waren de metalen die ze bijna altijd liet branden.

Sommige mensen bestempelden haar als paranoïde. Ze beschouwde zichzelf als goed voorbereid. Hoe dan ook, die gewoonte had haar verschillende keren het leven gered.

Ze naderde een stille hoek van de straat en ze bleef even om zich heen spieden. Ze had nooit begrepen hóé ze nu precies die metalen brandde; ze wist haar hele leven al niet beter dan dat ze het deed, ze had Ertsmagie al gebruikt voordat Kelsier haar formeel was gaan trainen. Het maakte haar niet uit. Ze was niet als Elend; ze had er geen behoefte aan voor alles een logische verklaring te zoeken. Voor Vin was het voldoende te weten dat als ze metaaldeeltjes slikte, ze in staat was daar bepaalde krachten aan te ontleen.

Ze had veel waardering voor kracht. Al was het maar omdat ze wist hoe het was om zonder te moeten leven. Ook nu nog zag ze er niet bepaald uit als een krijger. Ze was tenger gebouwd, nauwelijks een meter vijftig groot, met zwart haar en een bleke huid; ze wist dat ze er bijna kwetsbaar uitzag. Ze zag er weliswaar niet meer ondervoed uit zoals in haar kindertijd op straat, maar niemand zou haar als intimerend beschouwen.

Dat beviel haar wel. Dat bezorgde haar tegenover haar tegenstanders een groot voordeel – en ze kon ieder voordeeltje gebruiken.

Ze hield ook van de nacht. Overdag voelde Luthadel ondanks zijn grootte als een benauwde en beperkende omgeving. Maar 's nachts huldten de nevels alles in een dichte waas. Ze dempten, verzachtten en omhulden alles tot schaduwvormen. De enorme slottorens werden vage bergen en de overbevolkte huurkazernes versmolten tot een massa tegen elkaar gezakte reststompjes van de kaarsenmaker.

Vin hurkte in de schaduw van het gebouw, terwijl ze het kruispunt

in de gaten hield. Voorzichtig tastte ze in haar binnenste en ontstak staal – een van de andere metalen die ze eerder had ingenomen. Onmiddellijk ontstond er een wirwar van doorzichtige, blauwe lijnen, die alleen voor haar ogen zichtbaar was. De lijnen liepen van haar borst naar alle metalen voorwerpen in de directe omgeving – het maakte niet uit welke soort metaal. De dikte van de lijnen was afhankelijk van de grootte van het metalen voorwerp. Sommige liepen naar bronzen deurhengsels, andere naar grove ijzeren spijkers waarmee houten planken aan elkaar genageld waren.

Ze wachtte stil af. Geen van de lijnen bewoog. Het branden van staal was een simpele manier om te ontdekken of er een persoon in de buurt was. Als zo iemand iets van metaal droeg, zouden bewegende blauwe lijnen diens aanwezigheid verraden. Natuurlijk was dat niet het belangrijkste wat staal vermocht. Vin zocht met haar hand voorzichtig in haar buidel aan haar riem en haalde een van de munten tevoorschijn die zich, in een lap gewikkeld om gerinkel te smoren, daarin bevonden. Net als alle stukjes metaal was ook deze munt middels een blauwe lijn met Vins borst verbonden.

Ze gooide de munt op, pakte met haar geest de blauwe lijn vast, brandde staal, en Duwde de munt van zich af. Het stukje metaal schoot door de Duwkracht met een boog door de nevels en kwam tinkelend in het midden van de straat terecht.

De nevels bleven maar kronkelen en draaien. Zelfs op Vin kwamen ze merkwaardig compact en mysterieus over. Dichter dan gewone mist en veel constanter aanwezig dan welk normaal weerbeeld ook, stroomden en kolkten ze als woeste beken om haar heen. Ze kon door ze heen kijken; tin verscherpte haar gezichtsvermogen. Zo leek de nacht voor haar helderder en de nevels minder dicht. Maar ze waren er wel degelijk.

Op het stadsplein bewoog, in reactie op het geluid van haar munt, een schaduw. De munt die ze op het plein had geDuwd was een teken geweest. Vin sloop naderbij en herkende de kandra OreSeur. Hij ging in een ander lichaam gehuld dan een jaar geleden toen hij de rol van Heer Renoux speelde. Maar deze kalende, onopvallende gestalte was Vin inmiddels net zo vertrouwd geworden.

OreSeur liep op haar af. ‘Hebt u gevonden wat u zocht, meesteres?’ vroeg hij, zoals altijd, op een eerbiedige maar tegelijk enigszins vijandige toon.

Vin schudde haar hoofd, terwijl ze de duisternis afspeurde. ‘Misschien heb ik het verkeerd,’ zei ze. ‘Misschien werd ik niet gevolgd.’ Die constatering bedroefde haar enigszins. Ze had zo uitgekeken naar

een hernieuwde confrontatie met de Waker. Ze wist nog steeds niet wie hij was; de eerste nacht had ze hem voor een sluipmoordenaar aangezien. En misschien was hij dat ook. Hij scheen echter weinig interesse voor Elend te hebben – maar des te meer voor Vin.

‘We kunnen maar beter teruggaan naar de muur,’ besloot Vin terwijl ze rechtop ging staan. ‘Elend zal zich afvragen waar ik blijf.’

OreSeur knikte. Op dat moment schoot er plotseling uit de nevels een wolk munten recht op Vin af.